V

ЖИТТЯ, І СТРАЖДАННЯ, І СПІЙМАННЯ, І СМЕРТЬ, І МУКИ, І ПРОСЛАВЛЕННЯ ПРЕПОДОБНОГО СЕЛЕДІЯ

Скривати гайну царськую
Потрібно і конечно,
Бо, як її розпапляєш,
Загинеш небезпечно.

Та крити божії діла
Негарно, навіть грішно;
Не скриєш божої хвали,
Лиш сам загинеш вічно.

То й я, лякаючись судьби
Раба, що на розробок
Повірений йому талант
Без діла скрив у сховок,

Бажаю оспівати вам,
Що стане духу мого,
Життя, страждання, муку й смерть
Селедія святого.

Хто були родичі його,
В якій жили країні —
Незвісно; сам він змалку жив
У водяній пустині.

На вічний взір аскетам всім
Не їв він хліба й м'яса;
П'явки і хроби водяні —
Його вся страва ласа.

Олію, молока, вина
Не заживав він зроду;
Для дужчої покути пив
Морську солону воду.

Думками бога хвалячи,
Держав обіт мовчання

І ані слова не пророк
Від роду до сконання.

Важке зітхання — се була
Його мольба глибока;
Весь вік прожив зітхаючи,
Не зажмуривши ока.

Не мав він дому ні житла,
Лиш сам пісок та скали;
Мав плащ один із острих блях,
Що в тіло повростали.

Та на святого напосівсь
Один король сердитий,
З оружієм і дрекольми
Пішов його ловити.

Пророцьким духом чуючи,
Що час його зближався,
З пустині вибрався святий,
На світло показався.

Тут вороги обпутали
Його кругом сильцями
І до царя взялися гнать
Страшними палицями.

То цар безбожний крикнув: «Гей!
Беріть його, тримайте!
Йому живіт живцем поріть,
З його нутро мотайте!»

Для болю дужчого велів
Солити свіжу рану,
Та тим ще злість не наситив
Мучительську, погану.

Живе ще тіло у бочки
Велів він натоптати,
Поганцям хтів таким, як сам,
Ті мощі в дар післати,

Не допустив всесильний бог
До крайнього скандалу,
Щоб мощі праведника йшли
Поганцям на поталу.

Три дні й три ночі вітер бив
Судно по Чорнім морі;
Вже думав цар: «Скінчився світ,
Погасло сонце й зорі».

Аж сам Селедій-мученик
На них змилосердився
І моряку одному в сні
Прославлений явився.

І мовив: «Бог за смерть мою
Карати вас не буде,
Та труп мій ви везіть на Русь
Між православні люде.

Нехай вони в великий піст
Жиють із тіла мого
І слав'ять бога й згадують
Селедія святого.

Най постять так, як постив я,
Доступлять в бога ласки,
Їдять мене і воду п'ють,
І ждуть святої паски.

Як їх патрон, я відчинять
Їм буду неба брами,
Пісний Селедій рай знайду
З пісними русинами».

І сталось так. І відтоді
Всі русини голодні
Селедія святого чтять.
Дивні діла господні!